

ירושלים	מוצ"ש	ר"ת
4:00	5:15	5:52
4:15	5:16	5:48
4:03	5:14	5:45
4:16	5:18	5:50
4:08	5:13	5:40
3:20	4:49	5:02

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

הנרות והאש

שמור את השבת

בשבועות אלו, כאשר הימים קצרים במיוחד, חוזרים ומתריעים הרבנים בכל מקום על הצורך לצאת לדרכים בימי שישי בשעה מוקדמת ביותר, כדי להגיע מוקדם מספיק ליעד המבוקש, בלא חשש כלשהו של חילול שבת על ידי מכשולים בלתי צפויים בדרכים, או גרימת חילול שבת לאחרים.

מעניין לציין, כי אזהרה זו כבר נדפסה על ידי החפץ חיים בחיבורו "שם עולם" בפרק ו', ובו הוא מבאר שהתורה כותבת על השבת בלשון "שמירה" שהוא מקור להורות לנו שתמיד צריך להתבונן בענין השמירה ממלאכה ואפילו בתחילת השבוע. ומביא לדוגמא אדם הנוסע לאיזה עסק בימי חול, יראה כבר מתחילה לזרוז את עצמו ולהתבונן במסעיו, כדי שלא יבוא לבסוף לחילול שבת, שאם ימתין לזרוז את עצמו בערב שבת לפעמים לא יועיל לו הדבר, מחמת שהדרך רע או סיבה אחרת.

ומוסיף עוד, כי מצוי אצל עגלונים שמתעצלים ומתאחרים בעיירות הגדולות קודם נסיעתם לביתם, ואינם רואים את הנוגד מזה, שמחמת זה מצוי שיבואו לבסוף לחילול שבת.

רק העגלונים התחלפו בהגים, והעגלות ברכבים ואוטובוסים.

הדרך, ולא לזה הכוונה. מדברים אלינו מאמינים בני מאמינים, לומדי תורה. כי אתנו מדברים. וכנראה שעלינו יש תביעה שאנחנו בגדר "ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת", רחמנא ליצלן.

כל אחד ואחד מאיתנו, יכול לבדוק על עצמו, היכן צריך הוא להוסיף עוד ועוד בכלל "לקדש את יום השבת", ולא להיות בכלל "מקום שיש חילול שבת". אם קדמונו העידו, כי אין אפשרות להנצל מחילול שבת בלא ללמוד הלכות שבת על בורין, הרי שזה מחייב כל אחד ואחד מאיתנו, להשקיע יותר בלימוד הלכות שבת, כדי לא להיות בכלל "מקום שיש חילול שבת".

אם יש יהודים שיוצאים לדרכים בערב שבת בשעה מאוחרת, ולא חסים על כך שהם יכולים להתקע בשעות המאוחרות של כניסת השבת, ואינם חושבים על כך שהם גורמים אף ליהודים אחרים לחלל שבת, גם זה בכלל "ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת".

אם ישנם יהודים, שומרי שבת, שבעיצומו של השבת מתעסקים בדברי חולין יתר על המידה, הרי שזה כבר במדה מסויימת נכלל בכלל "מקום שיש חילול שבת".

גדולי ישראל מעוררים שוב ושוב על חשיבות סיום ההכנות לשבת בשעה מוקדמת, שזה דבר שמביא לתוספת חיזוק בשמירת השבת, רק כך יכולים להיות בכלל "תשמעו אלי לקדש את יום השבת".

יהי רצון שנוכה במהרה, בזכות תוספת חיזוק שמירת השבת וכבודה, לבנין בית המקדש שיבנה מתוך האש, ושם יאיר עלינו אור חדש, אור יקרות, עדי עולם.

מאמינים בני מאמינים אנו, כי כל פורענות הבאה חלילה לעולם, אינה באה אלא בשביל ישראל, וכדי לעורר אותנו לתיקון ושיפור המעשים. על אחת כמה וכמה, כשהפורענות באה על עם ישראל עצמה, שבוודאי ובוודאי כל תכליתה הוא לעורר אותנו לתיקון המעשים.

והדברים אמורים ביחס לאסון הנורא שהתרחש בסוף השבוע האחרון בארץ הקודש, כאשר חבל ארץ שלם עלה בלהבות אש ותמרות עשן, והגדיל הפורענות כאשר בלהבות האש נאספו אל עמם כמה עשרות מבני ישראל זרע קדושים וטהורים רחמנא ליצלן, שנלכדו בתוך הלהבות מבלי יכולת להציל את עצמם.

ודאי וודאי שאסון זה קשה ונוראי, בא לעורר אותנו כולנו לפשטוש המעשים. אלא שאין אתנו יודע עד מה, איננו נביאים, ואין אנו זוכים לאורים ותומים שיבהיר לנו בשל מה הסער הזה. באו גדולי ישראל שליט"א, ופתחו לנו את הגמרא, שכבר שם אמרו לנו חז"ל הקדושים, מה נדרש מאיתנו בשעה כזו.

וכך הם דברי הגמרא הקדושה במסכת שבת:

אין הדליקה מצויה אלא במקום שיש חילול שבת שנאמר (ירמיהו יז, כז) 'ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת ולבלתי שאת משא ובה בשערי ירושלים ביום השבת והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה'.

דברי גדולי ישראל שחזרו על דברי הגמרא, מכוונים אלינו, ורק אלינו, ולא אל אף אחד אחר.

אל לנו לתלות את הקולר בצווארם של אחרים ולומר: שלום עלי נפשי, אני שומר שבת ואלי זה לא נוגע. לא זו

רק אתמול השלמנו את ההדלקה של שמונת הנרות, ביום המיוחד של "זאת חנוכה".

ומיום מיוחד זה עוברים אנו ישירות לערב שבת, שבו שוב אנו מדליקים נרות, כמידי ערב שבת. ויש קשר ישיר ביניהם, ונבאר את הדברים.

על הדלקת נרות של חנוכה, כתבו הראשונים כי היא כעין דוגמת הדלקת נרות שבמקדש, והדלקה זו היא הדלקה שנתורה לנו כשיירי מצוות הדלקת הנרות במקדש, שעליה הובטח לאהרן הכהן 'שלך לעולם קיימת', והדלקת נרות זו באה על ידי הכהנים הקדושים. אף הדלקת הנרות של שבת קשורה להדלקת נרות המנורה בבית המקדש, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ילקוט שמעוני פרשת בהעלותך), כי כבוד השבת נרותיה הן כבודה, והבטיח הקדוש ברוך הוא: אם אתם משמרים נרות של שבת, אני מראה לכם נרות של ציון, שנאמר "והיה בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות", ואיני מצריך לכם לראות באורה של חמה אלא בכבודי אני מאיר לכם, שנאמר "לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנוגה הירח לא יאיר לך והיה לך ה' לאור עולם", האומות עתידים להיות מהלכין לאורכם, שנאמר "והלכו גויים לאורך", וכל כך למה, בזכות הנרות שהן מדליקין בשבת.

הרי לנו, כי נרות השבת קשורים בקשר הדוק וישיר לנרות שיאירו בבית המקדש, והם אלו שיגרמו את האור שיחזור בבית המקדש ביתר שאר וביתר עוז.

ומהדלקת נרות המצוה, נעבור לאש אחרת.

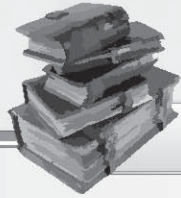
ונקדים דברים אחרים.

לשון חכמים

וגדול עון חילול שבת מאד, ובעבור זה מצוי דליקות, כמאמרם אין הדליקה מצויה אלא במקום שיש חילול שבת. וטעם הדבר הוא, שכשם ששמירת שבת גורם להתברך מה' ובא לידי עשירות, כמאמרם על הפסוק "ברכת ה' היא תעשיר" ואמרו במדרש דזו היא השבת, שהשבת גורמת השפעה בעולם, כן חילול שבת גורם לבוא כליה בנכסיו פתאום, והוא הדליקה או שאר ענייני הפסד כביזה וכיוצא בזה. והוא אחד מן הסיבות שמצוי כהיום שבעלי כיסין יורדין מנכסיהם בזמן לא כביר, והוא מפני שבעו"ה נתרבה חילול שבת בעולם...

ואפילו אם רק הופקר אצלו איסור שהוא מדברי קבלה, עלול להיות יורד מנכסיו על ידי זה, וכמו שאמרו חז"ל (גיטין לח, ב) בתלת מילי נחתי בעלי בתים מנכסייהו, וחד מינייהו דסיירי נכסייהו בשבת, דקעבר בזה על "ממצוא חפצך ודבר דבר", וקל וחומר על עונות שיש בהם איסור תורה.
שם עולם לחפץ חיים פרק ו'

פניני הלכה

שאלה: האם מותר להשתמש בשמן שנשאר מנרות החנוכה, לצורך הדלקת נרות שבת?

תשובה: שמן שהדליקו בו נרות חנוכה, השמן נאסר לכל תשמיש שיש בו הנאה, והדלקת נרות שבת שהיא לצורך הנאת האדם אסורה בשארית שמן הדלקת המצוה, וצריכים לשרוף שמן זה ולבערו כדי שלא יבואו ליהנות ממנו.

אך זה רק משמן שנשאר במנורת ההדלקה, ושהונח בתוך נרות ההדלקה שמן כשיעור זמן המצוה. אך אם כבר דלקו הנרות בכל הלילות כשיעור מצוותם, ונשאר שמן בנרות שבמנורה שהונח בה יותר משיעור המצוה, שמן זה מעיקר הדין אינו נאסר. אך מי שהקצה בפירוש את כל השמן בנרות המנורה לצורך הדלקת נרות חנוכה, גם שמן זה שנשאר לאחר שדלק כשיעור אסור בהנאה.

שמן שייחדו אותו להדלקת נרות חנוכה, ולא השתמשו בו לנרות חנוכה, אינו נאסר, ויכולים להשתמש בו לכל הצרכים.

מקורות: שולחן ערוך אורח חיים תרעב, ב ותרעז, ד ונושאי כלים שם; ישועות יעקב תרעג, ג.

פרשת השבת

אֲנֹכִי אֲרֹד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עִלָּה
וְיוֹסֵף יֵשִׁית יָדוֹ עַל עֵינֶיךָ: (מ.ד.)

ואנכי אעלך גם עלה, אותך ואת כל הצדיקים כיוצא בך, ויוסף ישית ידו וגו', רבי חגי צ'סם ר' יצחק אמר על מנת ויוסף ישית ידו על עיניך. מדרש רבה

השפת אמת כתב לפרש את דברי המדרש הללו, כי באותה מדה בה מתקיימת בחינתו של יוסף הצדיק בבני ישראל בכלל, ובכל איש ישראל בפרט, ככה יש לו הבטחת הגאולה. זהו הכוונה שאת כל הצדיקים של עם ישראל כיוצא ביעקב אבינו, יוציא הקדוש ברוך הוא מהגלות, על מנת כן שיהיו בדרגת קדושה כמו יוסף הצדיק, ואף יהיה עמהם בגלות, וכרמוז בפסוק אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה.

ממשיך השפת אמת, כי לכן בשבת קודש מתעורר הגאולה, כי בשבת קודש יש לכל נפש בישראל התעוררות רצון לאביו שבשמים, ובוהו הוא בבחינת יוסף הצדיק, המסמל את הקדושה והתשוקה לה' יתברך ברשפי אש שלהבת, ולכן השכינה מסייעת לנו בגלות בזכות השבת.

בדברים אלו מפרש השפת אמת את שייכות הפזמון המופיע בסדר הזמירות ליום השבת המתחיל במילים "ברוך ה' יום יום" והמשכו בקטע "בבואו מאדום" לשבת קודש, כיון שפזמון זה מדבר על הגלויות השונות, שמהם ניצלנו במרוצת הדורות, עד לגלות האחרונה שממנה נגאל בעת ביעור הרע. שהרי כפי שהתבאר, כחו של השבת לסייע בכך שהקדוש ברוך הוא שוהה עם בני ישראל בעת הגלות, ובזכותה ייצאו מהגלות לחירות עולם.

אמרת השבת

תנו שבח ושירה, לא-ל אשר שבת ברא, ולנו בו נתן תורה, קרא למשה מתנה.

בספר באר שלמה כתב לפרש את דברי הפייטן הללו, בדרך דרוש מתוקה מדבש, ואלו דבריו:

מצינו כי המלאכים טענו בעת מתן תורה "תנה הודך על השמים".

מכח מה טענו טענה זו? המפרשים מסבירים, כי טענו כן בטענת בר מיצרא, כי הם בשמים והם מצרנים לתורה, ודין הוא שהתורה תגיע אליהם.

ומה התשובה לטענה זו? כי הנה מצינו בדין בר מיצרא, שאם אדם מכר דבר לשותפו, אין בזה טענת בר מיצרא שהוא קודם לקנות דבר זה, ואם כן כלל ישראל שכבר שמרו את השבת מעת שניתנה במרה, כבר נעשו שותפים להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, ולכן יכלו לקבל את התורה, ולא היה למלאכים טענת בר מיצרא.

אך עדיין קשה, כיצד את השבת עצמה קיבלו בני ישראל ולא המלאכים? התשובה היא, כי השבת ניתנה כמתנה לישראל, ועל מתנה אין דין שהמצרן קודם.

זהו כוונת הפייטן: תנו שבח ושירה לא-ל אשר שבת ברא, ועל ידי כך יוכלנו לקבל את התורה, ואת השבת עצמה קיבלנו כי היא קרויה מתנה.

מעשה לשבת

גשמי ברכה

לאור עצירת הגשמים בארץ ישראל, נחרוג הפעם ממסגרתינו ונביא עובדה הקשורה לכך (מתוך הספר 'ירושלים של מעלה', בתקוה כי נזכה במהרה לגשמי ברכה ושפע מהשמים בזכות השבת.

ילדי התשב"ר בעת הצום את תפילת המנחה ליד שריד בית מקדשינו.

משנה הפתעה היה לראותו מגיע עם ה"קוטשמע" - הוא כובע הפרוה המיועד לימות החורף הגשומים והקרים, למרות השרב הגדול ששרר באותו יום.

כאשר רבי נטע ראה את הגאון מלובלין מתקרב, ניטל הימנו כח הדיבור מחמת המורא מפני שר התורה, וקטע את דבריו באמצע, וקפץ מעם הספסל. חיש מהרה נעמד כל הציבור לתפילת מנחה בהתלהבות עצומה.

כאשר הגיע החון לברכת השנים ופתח במילים "ותן טל ומטר לברכה" התחילו כל הילדים לקרוא בקול רם הלך ושוב "ותן טל ומטר לברכה", וכך נשנה הדבר שלושים פעמים. הילדים שיוועו והגדולים געו בבכי, ונדמה היה כי גם הכותל בוכה עמם. רק בקושי הצליחו המלמדים להשקט את הילדים, כדי שהחון יוכל להמשיך את הברכה, כשבסיומה עניית ה"אמן" של כל הציבור העצום, פילחה את האויר.

עם סיום היום, התפללו תפילת ערבית, והקהל הגדול החל להתפור, בתקוה שתפילותיהם יתקבלו ברחמים וברצון. גם הגאון הישיש מלובלין צעד את דרכו לביתו מלווה בקהל גדול שליווה אותו פסיעה אחר פסיעה. עודם עולים במעלה ההר של "בתי מחסה", התכסו השמים בעבים שחורים, רעם אדיר הרעיד את האויר, ותוך דקות ספורות ניתך ארצה גשם עז, וארובות השמים נפתחו לרווחה.

"חודש טוב רבי! אגונו חודש רבי!" - הריע הקהל בשמחה כאשר הגיעו רטובים עד לשד עצמותיהם לפתח ביתו של הרב מלובלין, כשהם רצים אצים לתפוס מחסה מהגשם העז שהרזה את האדמה הצחיחה.

הבורות שבעיר שעמדו בריקנותם כבר מכמה חודשים, התמלאו חיש מהרה במים חיים, ויהודי ירושלים אמרו שירה לקדוש ברוך הוא.

המגיד הירושלמי, רבי נטע וייס, יורד לפני התיבה כשהוא מכוסה בטליתו, על ידו עומדים בעלי התקיעה המפורסמים של המהרי"ל מבריסק והשופרות בידהם, ולצידם בעלי תקיעה מובחרים מעדות הספרדים והשופרות המסולסלים עמם. רבי נטע מתחיל לומר פרקי תהלים פסוק בפסוק, וכל הקהל מצטרף. כשבין הפרקים עולה קול השופרות ובוקע רקיעים. כשגומרים את פרקי התהלים, פותח רבי נטע בקולו החנוק באמירת הסליחה "א-ל נא רפא נא תחלואי גפן פוריה", וכל הקהל חוזר אחריו בלב קרוע ובעיניים דומעות.

אחרי הסליחות עולה רבי נטע על ספסל גבוה כדי לומר דברי כיבושין, ומבקש בשם הרבנים שכל אחד יפשפש במעשיו ויחזור בתשובה. עוד הוא עומד ודורש, עובר רחש לחש בין ההמון, והקול עובר: פנו מקום לרב מלובלין!

היה זה הגאון הישיש רבי שניאור זלמן מלובלין בעל ה"תורת חסד", אשר עלה בשנותיו האחרונות ירושלימה, והיה יושב בביתו כל הימים סגור על התורה ועל העבודה. ולהפתעת מקורביו, הביע את רצונו ללכת להתפלל עם

סיפורנו התרחש בירושלים לפני למעלה ממאה שנה, כששנה אחת פקדה הבצורת את הארץ, וכבר עברו חלפו חודשי חשוון וכסלו, ועמדו בעיצומו של טבת, אך השמים עצורים וגשמים בירושלים אין.

האדמה יבשה וחרוכה, השמש לוהטת כבתקופת תמוז, האדם והבהמה זועקים למים, ומחלות מדבקות פוקדות את היישוב.

הערבים מביאים על חמוריהם נאדות מים מן הבארות אשר סביבות מקום המקדש, ודורשים עבור כל קורטוב מים מחירים מפולפלים. בוקר בוקר עומדות נשות ירושלים בתור כדי לקבל פח מים, קרני השמש מכות על ראשן, והסבל הוא איום.

רבה של ירושלים, רבי שמואל סלנט, הזמין אל ביתו את גאוניה וצדיקה של העיר, לטכס עצה לקרוע את רוע הגזירה. באסיפה הוחלט לקבוע את ערב ראש חודש שבט הקרוב ליום צום תשובה וצעקה, בו גם יתאספו כל ילדי העיר לכותל המערבי לקרוא אל ה' להחיש גשמי ברכה. כרוזים מטעם בתי הדין והרבנים פורסמו בכל חלקי העיר, ואור ליום הצום יצא שמש בית הדין והכריז בקולו הרועם על פני כל העיר את דבר הצום והתפילה. כזהרי יום הצום היו כל בתי הכנסיות בירושלים מלאים מתפללים, ואמירת התהלים והסליחות לא פסקה.

אחר הצהרים התרוקנה העיר העתיקה, אנשים ונשים נהרו אל הכותל המערבי, אלפים כיסו את הרחבה שליד הכותל, גם כל המבוואות הסמוכים היו שחורים מראשי אדם, השמש ממעל להטה על ים הראשים הנשואים לשמים.

היה זה חזיון מרעיד ומועז, כל ילדי בתי התלמודי תורה בירושלים נהרו בסך עם מלמדיהם אל כיוון הכותל המערבי, כל ילד וספר תהלים בורועו. השמש נותן את קולו בעז ומכריז לפנות מקום לילדים כדי שיוכלו להתייצב סמוך לכותל.

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר ה"אביר יעקב" מסאדיגורה רבי אברהם יעקב פרידמן זצוק"ל - ה' טבת תשכ"א 50 שנה להסתלקותו

נסך לממלכת בית רוזין היה האדמו"ר רבי אברהם יעקב מסאדיגורה, שכל הליכותיו ותנועותיו ביטאו הוד מלכות מחד, ועבדות ה' מאידך. גדולי ישראל מכל החוגים והעדות חרדו לשמו הגדול, והעריצו את גדלותו וקדושתו.

לרגל יום ההילולא, נביא קטע מפעים מתוך תולדותיו שנדפסו בסוף ספרו "אביר יעקב": חיבה מיוחדת היתה לרבינו זצ"ל אל הר הכרמל. פעמים רבות ביטא את נטייתו וחיבתו המיוחדת למקום זה "שבו אליהו הנביא התהלך" - כפי שנהג לומר. בכל שנה בימות הקיץ היה שוהה שם במשך כמה שבועות לנופש, והקפיד שלא לומר כי הוא נוסע לחיפה, אלא להר הכרמל.

סיפרו חסידיו, כי בהיותו בהר הכרמל בפעם הראשונה, הסתובב בליל שבת בחדרו לפני קידוש, פניו האירו והאדימו, כולו תפוס ואחוז מחשבות גבוהות, עד שלפתע יצא מחדרו כדי לקדש, פניו ליהטו ממש מרוב התלהבות, ואמר לחסידיו בהתרגשות גדולה ומרובה: אנו הולכים להעיד על בריאת שמים וארץ במקום בו התהלך

אליהו הנביא!

נסיים בצייטוט דברים מתוך קטע בדברי תורה שאמרם לפני מאה שנה בשבת החנוכה תר"ע:

"אומר אני, כאשר האדם זוכה בימי החנוכה לבוא להתדבקות ולאתערותא דלתתא, צריך לראות אשר בשבת קודש יתווסף קדושתו, ולאחר שבת ישאר קדושת השבת כל השבוע, ובשבת השניה יתווסף קדושתו, כן ילך מדרגא לדרגא, אבל אם ישאר ולא יתווסף כלום בשבת, אז בימי החול יכול ליפול ח"ו".

משל ונמשל

חילול שבת ח"ו גורם לבוא כליה בנכסיו פתאום, על ידי דליקה או שאר ענייני הפסד, כביזה וכיוצא בזה. וכל שכן אם נכסיו התרבו על ידי חילול שבת, בודאי יסובב איזה מאורע לבסוף, ויכלו נכסיו פתאום, כי ממון כשר שיבוא לאדם הוא מאוצר מלכו של עולם שהוא מזמן לו זה, ולכך הוא שומרו מן המזיקין והפתאומיות שלא ילכו לטמיון.

משל למה הדבר דומה?

אדם שנותר מתנה יקרת ערך לבנו אהובו, הוא משגיח עליו שלא יתקלקל מתנה זו אצלו.

כך הוא הדבר כאשר אדם משיג ממון על ידי ברכת ה', הקדוש ברוך הוא שומר עליו שלא יאבד ממון זה במקרי העולם.

אבל אם הממון בא אליו על ידי איסור, כגון גזל וחמס, או חילול שבת, אין זה מאוצר מלך העולם, כי אם שהאדם חוטף מעצמו, ולכן חל מן השמים אחר כך על זה כל המקרים והצרות, ומכלים גם את ממונו הכשר שיש לו מכבר.

המשל לזה:

דם רע שמתהווה בגוף האדם, כמה צריך הוא להצטער על כך בהקזת הדם וכיוצא בזה, עד שייפטר מהדם הרע, ואינו יכול להוציא רק את הדם הרע בצמצום.

הנמשל:

ממון שבא לאדם על ידי איסור, כמו על ידי חילול שבת, גורם לכך שיצטרך להקיז ממנו גם ממון כשר, כדי לפלוט את הממון האסור.

חפץ חיים, שם עולם פרק ו'

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

חג התְּנֵפָה שָׁזָה עִתָּה עָבַר עֲלֵינוּ בְּהִתְרוֹמְמוֹת הַרוּחַ, הוּא אֶחָד הַסְּמָלִים הַמְּזַכְרִים לְיַלְדֵי יִשְׂרָאֵל.

הוּ בִּשְׁלַל הַסְּפוּרִים הַמְּזַכְרִים הַמְּסַפְּרִים בְּפִי קְדְמוֹנָנוּ עַל גְּבוּרַתָם שֶׁל הַיְלָדִים הָאֲמִיצִים מוֹל הַמִּתְנַנְּנִים וּמַעֲלֵלֵיהֶם, בְּשִׁמְיָהּ בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ עַל שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וּבְרֵאשׁוּ וּבְרֵאשׁוּנָה עַל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, תּוֹף כְּדֵי חֲרוֹף נֶפֶשׁ שֶׁל מִמּוֹשׁ.

הוּ בִּשְׁלַל הַחִבִּיבוֹת הַמְּזַכְרֶת שִׁיחֶסֶד יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל בְּחַג זֶה, כְּמוֹ הַמְּנַהֵג שֶׁל חֲלֻפֵת מְעוֹת תְּנֵפָה לְיְלָדִים, וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה.

וְהוּ בִּשְׁלַל הַיּוֹת חַג הַתְּנֵפָה סְמָל לְחַנוּנָה, הַגִּמְאָה לְהַעֲבֵרַת הַמְּסָר הַיְהוּדִי בְּמִלֵּא הַעֲצֻמָּה וְהַשְּׂרָאָת הַקְּדוּשָׁה מְדוּר לְדוּר.

וּכְיָדוּעַ, אֶחָד הַדְּבָרִים שֶׁעֲלֵיהֶם גָּזְרוּ הַיּוֹנִים, הוּא עַל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת.

וְלָכֵן, בְּשַׁעֲבֵר עֲלֵינוּ בָּזֶה חַג נִפְלֵא וּמְזַכֵּר, הַדְּבָר שֶׁעֲלֵינוּ לְאַחֵז בּוֹ חֶזֶק הוּא שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, הַיְסוּד וְהַבְּסִים שֶׁל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי.

וּבְשִׁנְזָבֵר בִּיצַד שִׁמְרוּ הַיְלָדִים הָאֲמִיצִים עַל הַשַּׁבָּת בְּתוֹף הַמְּעוֹרוֹת בְּהֵרֵי יְהוּדָה, כְּאֲשֶׁר הֵם הַתְּחַבָּאוּ מִהַיּוֹנִים וְחִבְרֵיהֶם הַמִּתְנַנְּנִים, וְכִיצַד חֲלָקֵם עָלוּ עַל הַמּוֹקֵד בְּשִׁרְפָה בְּאֵשׁ וּבְחֶנֶק מַעֲשֵׂן שְׂמֵלֵא אֶת הַמְּעוֹרָה, בְּשִׁלֵּא רָצוּ לְצִיָּאָת וּלְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת וּלְהַפְּנֵעַ לְיוֹנִים הַרְשָׁעִים, הֵרִי שֶׁעֲלֵינוּ לְשַׁמַּח בְּחֻלְקָנוּ שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה זָכִינוּ וּבְכָל רַחֲמֵי הָעוֹלָם אֵין שׁוּם מְנִיעָה לְשׁוֹר אֶת הַשַּׁבָּת בְּקִדְשָׁה וּבְטִהָרָה בְּפִרְהֶסְיָא.

כְּפֹה שְׂמִחָה וְאֲשֶׁר צְרִיכִים לְהִצִּיף אוֹתָנוּ עַל זְכוּת נִפְלְאָה וּמְרוֹמְמוֹת זֶה.

לֵא כְּכָל הַדּוֹרוֹת הֵיחָ זֶה כָּה, הֵיוּ דּוֹרוֹת שֶׁהֵיחָ מִמּוֹשׁ קִשָּׁה לְשׁוֹר עַל הַשַּׁבָּת, הֵיוּ נְסִיוֹנוֹת רַבִּים מְאִין סֵפֶר, וְהַיּוֹם בְּשִׁיחָ זָכָה אוֹתָנוּ שִׁיכּוֹלִים אֲנוּ לְשׁוֹר עַל הַשַּׁבָּת מִתּוֹף עֲנָג וְשְׂמִחָה, עֲלֵינוּ לְהַפִּיר בְּכָה וּלְהַשְׁקִיעַ בְּכָה יוֹתֵר מְאִמְצִים מִצְדָּנוּ.

שַׁבָּת שְׁלוֹם

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030